

ปัญหาเกี่ยวกับสิทธิผู้สูงอายุ ตามพระราชบัญญัติผู้สูงอายุ พ.ศ. 2546¹

ณัฐภัทร พระทอง²

จากการศึกษาพระราชบัญญัติผู้สูงอายุ พ.ศ.2546 มีวัตถุประสงค์เพื่อการมุ่งคุ้มครอง ส่งเสริม และ สนับสนุนสิทธิและประโยชน์ของผู้สูงอายุในประเทศไทยให้มีประสิทธิภาพ พระราชบัญญัติผู้สูงอายุ พ.ศ. 2546 จึงครอบคลุมการบริหารและการให้บริการ ซึ่งได้มีการกำหนดองค์กรขึ้นมา เพื่อทำหน้าที่ในการกำกับ ด้านนโยบาย คือ คณะกรรมการผู้สูงอายุแห่งชาติ (กผส.) ส่วนในด้านบริการผู้สูงอายุ มีการให้หน่วยงานของ รัฐ หน่วยงานเอกชน หน่วยงานในส่วนท้องถิ่นและองค์กรต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับผู้สูงอายุได้ประสานความร่วมมือกัน ทั้งนี้พระราชบัญญัติผู้สูงอายุ พ.ศ.2546 ได้กำหนดให้มีกองทุนผู้สูงอายุ และการให้สิทธิและ ประโยชน์แก่ผู้สูงอายุ ซึ่งได้กำหนดไว้ในมาตรา 11 แห่งพระราชบัญญัติผู้สูงอายุ พ.ศ.2546 ที่ได้กำหนด สิทธิและประโยชน์ของผู้สูงอายุที่ได้รับการคุ้มครอง ส่งเสริมและสนับสนุนในด้านต่าง ๆ อันได้แก่ ด้านการ บริการทางการแพทย์และสาธารณสุขที่จัดไว้โดยให้ความสะดวกและรวดเร็วแก่ผู้สูงอายุเป็นกรณีพิเศษ ด้าน ข้อมูล ข่าวสารที่เป็นประโยชน์ต่อการดำรงชีวิต ด้านการประกอบอาชีพหรือฝึกอาชีพที่เหมาะสม ด้านการ พัฒนาตนเองและการมีส่วนร่วมในกิจกรรมทางสังคม การรวมกลุ่มในลักษณะเครือข่ายหรือชุมชน ด้านการ อำนวยความสะดวกและความปลอดภัยโดยตรงแก่ผู้สูงอายุในอาคารสถานที่ยานพาหนะหรือการบริการ สาธารณะอื่น ด้านการช่วยเหลือด้านค่าโดยสารยานพาหนะตามความเหมาะสม และด้านการยกเว้นค่าเช่า สถานที่ของรัฐ ซึ่งสิทธิดังกล่าวที่กล่าวมาข้างต้นนั้นเป็นสิทธิของผู้สูงอายุที่มุ่งเน้นในการพัฒนาด้านร่างกาย และด้านจิตใจของผู้สูงอายุ นอกจากนี้พระราชบัญญัติผู้สูงอายุ พ.ศ.2546 ยังได้มุ่งเน้นในการเข้าสังคมและ จิตวิญญาณ โดยให้สิทธิและประโยชน์แก่ผู้สูงอายุในด้านการศึกษา ศาสนา ด้านการช่วยเหลือผู้สูงอายุซึ่ง ได้รับอันตรายจากการทารุณกรรมหรือถูกแสวงหาประโยชน์โดยมิชอบด้วยกฎหมายหรือถูกทอดทิ้ง ด้าน การให้คำแนะนำปรึกษาดำเนินการอื่นที่เกี่ยวข้องในทางคดีหรือในทางการแก้ไขปัญหาคอขวด ด้านการ จัดตั้งที่พักอาศัยอาหารและเครื่องนุ่งห่มให้ตามความจำเป็นอย่างทั่วถึง ด้านการจ่ายเบี้ยยังชีพเป็นรายเดือน อย่างทั่วถึงและเป็นธรรม ด้านการส่งเสริมในการจัดการศพตามประเพณี และด้านอื่น ๆ ที่คณะกรรมการ ประกาศกำหนด โดยสิทธิและประโยชน์ของผู้สูงอายุที่กล่าวมาข้างต้นนั้นจะช่วยสร้างคุณภาพชีวิตที่ดีแก่

ผู้สูงอายุประเทศไทยในระดับหนึ่ง ส่วนการได้รับสิทธิของผู้สูงอายุตามพระราชบัญญัติผู้สูงอายุ พ.ศ.2546 นั้น สามารถกระทำได้หลากหลายวิธีการและผ่านทางช่องทางบริการจากภาครัฐหลายช่องทาง แต่ เนื่องจากสิทธิและประโยชน์ของผู้สูงอายุยังไม่ได้รับความสนใจมากนัก รวมถึงรัฐไปเน้นสิทธิและ

¹บทความนี้เรียบเรียงจากการค้นคว้าอิสระ เรื่อง ปัญหาเกี่ยวกับสิทธิผู้สูงอายุ ตามพระราชบัญญัติผู้สูงอายุ พ.ศ. 2546 โดยมีอาจารย์ที่ปรึกษา คือ รองศาสตราจารย์ประเทือง ธนียผล และคณะกรรมการสอบ คือ รองศาสตราจารย์รัล เสงี่ยมวิทยา และรองศาสตราจารย์จุฑพร วงศ์ทองสรรค์

²ณัฐภัทร พระทอง นักศึกษาหลักสูตรนิติศาสตรมหาบัณฑิต คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง

ประโยชน์ในด้านอื่น ๆ อาทิเช่น ด้านความมั่นคงของประเทศ ทำให้เกิดอุปสรรคในการเข้าถึงและการให้ข้อมูลบ้าง ดังที่ปรากฏในข้อร้องเรียนของผู้สูงอายุในศูนย์ดำรงธรรมตามจังหวัดต่าง ๆ รวมถึงเวทีประชาคมต่าง ๆ อยู่เป็นประจำ เป็นต้น

อย่างไรก็ตาม ในบทบัญญัติแห่งกฎหมายที่กำหนดเกี่ยวกับสิทธิสำหรับผู้สูงอายุตามพระราชบัญญัติผู้สูงอายุ พ.ศ.2546 ไม่ได้กำหนดหลักการอย่างชัดเจนและเป็นรูปธรรมไว้ เป็นลักษณะการบัญญัติรับรองสิทธิให้แก่ผู้สูงอายุแบบกว้าง ๆ ไม่ครอบคลุมทั่วถึงในรายละเอียดและความต้องการที่แท้จริงของผู้สูงอายุ และปฏิบัติเพื่อให้เป็นไปตามแผนงานและนโยบายนั้นยังไม่บรรลุถึงเป้าประสงค์ที่เป็นปัญหา ก็คือ รัฐยังไม่เห็นว่าสถานการณ์การคุ้มครอง ส่งเสริมและสนับสนุนผู้สูงอายุเป็นเรื่องที่สำคัญเร่งด่วน การดำเนินงานในด้านนี้มีความซ้ำซ้อนในการทำงานของหน่วยงานของรัฐ อีกทั้งการดำเนินงานก็ไม่สอดคล้องกัน แต่เป็นลักษณะต่างคนต่างทำนโยบายของรัฐต่อผู้สูงอายุ จะเน้นหนักไปในการด้านสงเคราะห์ช่วยเหลือเป็นเงินเสียมากกว่า ซึ่งสะท้อนให้เห็นว่าผู้สูงอายุนั้นเป็นภาระ ทั้ง ๆ ที่ยังมีผู้สูงอายุอีกจำนวนมากที่มีศักยภาพที่จะทำประโยชน์ให้แก่สังคมได้ การมองบทบาทผู้สูงอายุจึงไม่ได้พิจารณาในมิติรอบด้าน มักปฏิบัติต่อผู้สูงอายุในเชิงการสงเคราะห์มากกว่าการที่จะทำให้ผู้สูงอายุสามารถดำรงชีวิตอย่างมีคุณค่าและมีศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ นอกจากนี้ยังขาดการบูรณาการของหน่วยงานทั้งภาครัฐและภาคเอกชน ตลอดจนชุมชนและองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น เพราะว่าการนำสวัสดิการและบริการต่าง ๆ มาสู่ผู้สูงอายุนั้นจำเป็นต้องให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นและชุมชนเข้ามามีบทบาทในการดำเนินการ เนื่องจากองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นและชุมชนเป็นหน่วยทางสังคมที่มีความใกล้ชิดกับประชาชน จึงทำให้ทราบถึงสภาพปัญหาของพื้นที่ท้องถิ่นนั้น ๆ และสามารถตอบสนองความต้องการทางสวัสดิการและบริการให้แก่ผู้สูงอายุได้อย่างถูกต้องและมีประสิทธิภาพ ส่วนบทบาทของคณะกรรมการผู้สูงอายุแห่งชาตินั้นก็ยังไม่อาจทำหน้าที่ได้อย่างเต็มที่ เพราะองค์กรดังกล่าวมีอำนาจเสนอแนะนโยบายและติดตามประเมินผลงานเกี่ยวกับผู้สูงอายุ ไม่มีอำนาจไปควบคุมตรวจสอบติดตามผล รวมถึงกรณีองค์กรหรือหน่วยงานใดไม่ปฏิบัติตาม จึงมีผลทำให้คำแนะนำแผนงาน รวมถึงแนวนโยบายไม่ค่อยได้รับความร่วมมือยึดถือปฏิบัติจากหน่วยงานต่าง ๆ เท่าที่ควร จึงทำให้ผู้สูงอายุไม่ได้รับประโยชน์จากพระราชบัญญัติผู้สูงอายุ พ.ศ.2546 เท่าที่ควร และนโยบายหรือแผนงานที่ดีเหล่านั้นไม่ได้ตามวัตถุประสงค์และจุดมุ่งหมายอย่างเต็มที่ หรือแม้มีกฎหมายอื่นที่กำหนดให้มีระบบประกันสังคมหรือมีกองทุนการออมแห่งชาติแล้วก็ตามแต่ ก็ไม่สามารถคุ้มครอง ส่งเสริม และสนับสนุนพัฒนาคุณภาพชีวิตของผู้สูงอายุได้อย่างมีประสิทธิภาพ

จากการศึกษาทำให้ทราบว่าสิทธิผู้สูงอายุ ตามพระราชบัญญัติผู้สูงอายุ พ.ศ. 2546 ยังไม่ชัดเจน ไม่ครอบคลุม และเกิดปัญหาค้างกันหลายประการ ซึ่งสรุปได้ ดังต่อไปนี้

ปัญหาประการแรก คือ ปัญหาเกี่ยวกับการกำหนดค่านิยามผู้สูงอายุ ตามมาตรา 3 แห่งพระราชบัญญัติผู้สูงอายุ พ.ศ.2546 ซึ่งพระราชบัญญัติผู้สูงอายุ พ.ศ.2546 มาตรา 3 ได้กำหนดค่านิยาม

ผู้สูงอายุเอาไว้ว่า ผู้สูงอายุ หมายความว่า บุคคลที่มีอายุเกิน 60 ปีบริบูรณ์ขึ้นไปและมีสัญชาติไทย การที่กฎหมายได้บัญญัติไว้เช่นนี้เป็นการที่รัฐจำกัดศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ สิทธิและเสรีภาพของประชาชนไม่ว่าจะเป็นเพศชายหรือเพศหญิงที่เป็นผู้สูงอายุ มีการเหลื่อมล้ำ เนื่องจากในปัจจุบันในประเทศไทยมีผู้สูงอายุที่จำนวนมากขึ้น และมีจำนวนที่มากขึ้นเรื่อย ๆ จึงสามารถแบ่งผู้สูงอายุได้หลายประเภท อาทิเช่น บุคคลที่มีอายุเกิน 60 ปีบริบูรณ์ขึ้นไป หรือบุคคลอายุยังไม่ถึง 60 ปีบริบูรณ์แต่มีสภาพร่างกาย หรือสุขภาพเป็นผู้สูงอายุ อีกทั้งผู้สูงอายุบางกลุ่มไม่มีสัญชาติไทยแต่อยู่ในไทยตั้งแต่กำเนิด หรืออยู่ระหว่างการรอพิสูจน์สัญชาติซึ่งใช้ระยะเวลานานมาก เห็นควรให้มีการปรับคำนิยามผู้สูงอายุใหม่ เพื่อให้เป็นไปตามหลักสิทธิมนุษยชน ครอบคลุม และลดความเหลื่อมล้ำ

ปัญหาประการที่สอง คือ ปัญหาเกี่ยวกับเงินสงเคราะห์เบี้ยยังชีพของผู้สูงอายุตามมาตรา 11(11) แห่งพระราชบัญญัติผู้สูงอายุ พ.ศ.2546 ซึ่งประเทศไทยมีกฎหมายที่ให้การรับรองสิทธิของผู้สูงอายุเป็นการเฉพาะซึ่งมีชื่อว่าพระราชบัญญัติผู้สูงอายุ พ.ศ.2546 โดยสาระของกฎหมายฉบับนี้ได้กำหนดความหมายของผู้สูงอายุว่า หมายถึง บุคคลซึ่งมีอายุเกินหกสิบปีบริบูรณ์ขึ้นไปและมีสัญชาติไทย เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ คือรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย ได้บัญญัติเกี่ยวกับสิทธิของผู้สูงอายุให้มีสิทธิได้รับความช่วยเหลือจากรัฐ จึงเกิดโครงการเงินสงเคราะห์เบี้ยยังชีพของผู้สูงอายุตามมาตรา 11(11) แห่งพระราชบัญญัติผู้สูงอายุ พ.ศ.2546 ที่ได้กำหนดการจ่ายเบี้ยยังชีพมีลักษณะเป็นขั้นบันไดตามช่วงอายุ ผู้สูงอายุ 60-69 ปีได้รับเบี้ยยังชีพต่อเดือน 600 บาท 70-79 ปี ได้รับ 700 บาท 80-89 ปี ได้รับ 800 บาทและ 90 ปีขึ้นไปได้รับ 1,000 บาท แต่สถานะเศรษฐกิจในปัจจุบัน ค่าเงิน ค่าครองชีพ ค่าใช้จ่ายในการดำรงชีวิตได้มีการปรับให้สูงขึ้น ซึ่งไม่สอดคล้องกับการจ่ายเบี้ยยังชีพของผู้สูงอายุในลักษณะที่เป็นแบบขั้นบันไดที่ค่อนข้างต่ำ แม้ว่าเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุจะไม่ได้เป็นแหล่งเงินรายได้หลักของผู้สูงอายุส่วนใหญ่ แต่การได้รับเบี้ยยังชีพทำให้ผู้สูงอายุมีความรู้สึกภาคภูมิใจใน ศักดิ์ศรีความเป็นพลเมืองไทยของตนเองมากขึ้น รู้สึกมีเกียรติ มีอำนาจในการใช้เงิน และมีอิสระในการใช้เงิน รวมทั้งมีความรู้สึกห่วงหาเหวอนโครงการเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุเป็นอย่างมาก จึงเห็นควรให้มีการปรับแก้การจ่ายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุเป็นแบบถัวหน้าและเท่า ๆ กันในทุกช่วงอายุ

ปัญหาประการที่สาม คือ ปัญหาเกี่ยวกับการสงเคราะห์ผู้สูงอายุด้านการดำรงชีพ ซึ่งในปัจจุบันเรามักจะพบเห็นผู้สูงอายุได้รับความเดือดร้อนจำนวนมากบนสื่อออนไลน์ต่าง ๆ จนนำไปสู่การช่วยเหลือจากบุคคลอื่น ไม่ว่าจะเป็น ตัวของผู้สูงอายุเอง ญาติ คนใกล้ชิด หรือผู้ที่ผ่านมาพบเห็น โดยการนำเรื่องราวของผู้สูงอายุที่ได้รับความเดือดร้อนพร้อมรูปถ่าย และแนบเลขบัญชีธนาคารเพื่อเปิดรับบริจาคผ่านช่องทางบัญชีธนาคาร แล้วโพสต์ลงสื่อออนไลน์ต่าง ๆ ภายหลังจากที่เรื่องราวของผู้สูงอายุได้เผยแพร่สู่โลกออนไลน์แล้วนั้น บุคคลที่เล่นสื่อออนไลน์พบเห็นเรื่องราวก่เกิดความรู้สึกสงสาร เอ็นดู จึงพากันบริจาคตามช่องทางดังกล่าว แม้ว่าจะบริจาคคนละ 10 20 100 หรือ 1,000 บาท แต่ด้วยบุคคลที่เล่นสื่อออนไลน์มีจำนวนที่มาก ก็จะได้เงิน

บริจาคที่เยอะและไม่สามารถควบคุมการเปิดปิดรับบริจาคได้ ซึ่งเหตุนี้เองที่มีงานวิจัยจะนำเรื่องราวความเดือดร้อนของผู้สูงอายุมาใช้เป็นช่องทางหาเงิน โดยที่บุคคลที่เล่นสื่อออนไลน์ไม่รู้ว่าเรื่องราวที่ลงนั้นเป็นความจริงหรือไม่ แล้วเงินบริจาคจะถึงมือผู้สูงอายุจริงหรือไม่ ดังนั้นจึงควรนำพระราชบัญญัติควบคุมการเรียไร พ.ศ.2487 มาประยุกต์ใช้ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการรับบริจาค แล้วให้กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์เป็นหน่วยงานในการควบคุมดูแลเกี่ยวกับเงินบริจาค เพื่อป้องกันมิงานวิจัยใช้ความเดือดร้อนของผู้สูงอายุเป็นช่องทางทำมาหากิน

ปัญหาประการที่สี่ ปัญหาเกี่ยวกับการเรียกคืนเงินสงเคราะห์เบี้ยยังชีพของผู้สูงอายุ โดยปัญหาดังกล่าวเป็นประเด็นร้อน มีการกล่าวถึงและมีการถกเถียงเป็นจำนวนมากในโทรทัศน์ หรือในสื่อออนไลน์ ที่ผู้สูงอายุถูกทางหน่วยงานปกครองส่วนท้องถิ่นเรียกเงินสงเคราะห์ เบี้ยยังชีพของผู้สูงอายุคืน เนื่องจากผู้สูงอายุได้รับเงินสงเคราะห์เบี้ยยังชีพซ้ำซ้อนกับเงินบำนาญพิเศษของข้าราชการทหารตำรวจที่ถึงแก่ความตายโดยเหตุของการปฏิบัติหน้าที่ที่ให้อำนาจเงินบำนาญพิเศษให้กับผู้มีสิทธิทั้งบุตรสามีหรือภรรยา รวมถึงบิดามารดา ผู้เป็นทายาทโดยชอบธรรม ซึ่งผู้สูงอายุดังกล่าวเป็นผู้มีสิทธิได้รับเงินบำนาญพิเศษนั้น ทำให้ผู้สูงอายุที่ได้รับเงินบำนาญพิเศษ ขาดคุณสมบัติได้รับเงินสงเคราะห์เบี้ยยังชีพของผู้สูงอายุ ตามข้อ 6 (4) ของระเบียบกระทรวง มหาดไทยว่าด้วยการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ.2552 ซึ่งเงินบำนาญพิเศษเป็นเงินที่ให้แกผู้ที่พิการถึงทุพพลภาพ หากมีชีวิตก็สามารถรับเงินได้ ทั้งบำนาญปกติและบำนาญพิเศษ หากถึงแก่ความตายโดยเหตุของการปฏิบัติหน้าที่ที่ให้อำนาจเงินบำนาญพิเศษให้แก่ทายาท จึงถือว่าเป็นเงินที่รัฐจ่ายเพื่อตอบแทนการเสียสละทำคุณให้กับแผ่นดิน ซึ่งเป็นการให้คนละวัตถุประสงค์กับเงินเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุ ดังนั้นเห็นควรมีการปรับแก้ไขคุณสมบัติผู้ที่มีสิทธิได้รับเงินสงเคราะห์เบี้ยยังชีพของผู้สูงอายุในระเบียบกระทรวง มหาดไทยว่าด้วยการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นขึ้นใหม่ เพื่อให้ผู้สูงอายุที่ได้รับเงินบำนาญพิเศษจากผู้ที่เสียสละตนให้แก่ประเทศชาติได้รับเงินสงเคราะห์เบี้ยยังชีพของผู้สูงอายุตามมาตรา 11(11) แห่งพระราชบัญญัติผู้สูงอายุ พ.ศ.2546

จากการศึกษาค้นคว้าสิทธิสูงอายุ ตามพระราชบัญญัติผู้สูงอายุ พ.ศ. 2546 ผู้ศึกษาพบว่า มีข้อเสนอแนะ ดังนี้

1. ในปัญหาเกี่ยวกับการกำหนดค่านิยามผู้สูงอายุ ตามมาตรา 3 แห่งพระราชบัญญัติผู้สูงอายุ พ.ศ. 2546
 - 1.1 ให้กำหนดนิยามผู้สูงอายุว่า “บุคคลที่มีอายุ 60 ปีบริบูรณ์ และบุคคลที่เตรียมการเข้าสู่การเป็นผู้สูงอายุ” หมายถึง ผู้ที่อายุ 60 ปี บริบูรณ์ และผู้ที่อายุยังไม่ถึง 60 ปี บริบูรณ์ แต่มีสภาพร่างกาย หรือสุขภาพเป็นผู้สูงอายุ
 - 1.2 ให้เพิ่มนิยามผู้สูงอายุว่า “เป็นบุคคลที่มีสัญชาติไทย โดยรวมถึงบุคคลที่อยู่ในสถานะและสิทธิที่กำลังอยู่ในกระบวนการพิสูจน์สัญชาติ” หมายถึง ผู้มีสัญชาติไทย และผู้ที่อยู่ระหว่างรอการพิสูจน์

สัญญา

2. ในปัญหาเกี่ยวกับเงินสงเคราะห์เบี้ยยังชีพของผู้สูงอายุตามมาตรา 11(11) แห่งพระราชบัญญัติผู้สูงอายุ พ.ศ.2546

2.1 ยกเลิกกำหนดการจ่ายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุที่มีลักษณะเป็นขั้นบันไดตามช่วงอายุของผู้สูงอายุ

2.2 ปรับเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุ เป็นจำนวน 1,000 บาท และจ่ายเบี้ยยังชีพให้แก่ผู้สูงอายุทุกคนทุกช่วงอายุ

3. ในปัญหาเกี่ยวกับการสงเคราะห์ผู้สูงอายุด้านการดำรงชีพ

3.1 นำพระราชบัญญัติควบคุมการเรียไร พ.ศ.2487 มาเป็นหลักเกณฑ์ใช้บังคับกับการเปิดรับบริจาค และกำหนดโทษลงโทษแก่ผู้ที่ไม่ปฏิบัติตาม

3.2 ให้กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ เป็นผู้มีอำนาจหน้าที่ในการควบคุมดูแลการเปิดรับบริจาค รวมไปถึงเงินบริจาค

4. ในปัญหาเกี่ยวกับการเรียกคืนเงินสงเคราะห์เบี้ยยังชีพของผู้สูงอายุ

4.1 ให้แก้ไขระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยการจ่ายเงินเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ให้ผู้มีสิทธิได้รับเงินสงเคราะห์เบี้ยยังชีพของผู้สูงอายุ ต้องมีผู้มีคุณสมบัติและไม่มีลักษณะต้องห้าม ดังต่อไปนี้

(4.1.1) มีสัญชาติไทย

(4.1.2) มีภูมิลำเนาอยู่ในเขตปกครองส่วนท้องถิ่นตามทะเบียนบ้าน

(4.1.3) มีอายุหกสิบปีบริบูรณ์ขึ้นไป ซึ่งได้ลงทะเบียน และยื่นคำขอรับเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุต่อองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

(4.1.4) เป็นผู้ที่ได้รับเงินบำนาญพิเศษ

(4.1.5) ไม่เป็นผู้ได้รับสวัสดิการหรือสิทธิประโยชน์อื่นใดจากหน่วยงานของรัฐ รัฐวิสาหกิจ หรือองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ได้แก่ ผู้รับเงินบำนาญ เบี้ยหวัด หรือเงินอื่นใดในลักษณะเดียวกัน ผู้สูงอายุที่อยู่ในสถานสงเคราะห์ของรัฐหรือองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ผู้ได้รับเงินเดือน ค่าตอบแทน รายได้ประจำ หรือผลประโยชน์ตอบแทนอื่นที่รัฐหรือองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นจัดให้เป็นประจำ ยกเว้นผู้พิการและผู้ป่วยเอดส์ตามระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ.2548

4.2 เพิ่มบทเฉพาะกาลให้ผู้ที่ได้รับเงินสงเคราะห์เบี้ยยังชีพผู้สูงอายุที่ได้รับเงินไปแล้ว ให้ถือว่าเป็นการได้โดยสุจริต

เอกสารอ้างอิง

คณะกรรมการผู้สูงอายุแห่งชาติ กองทุนผู้สูงอายุ , สถานการณ์ผู้สูงอายุไทย (นครปฐม : บริษัท พรินเทอรี่ จำกัด, 2562), หน้า 18.

วัชรกรณ ชิวโศภิชฐ , สังคมผู้สูงอายุ: ปัจจัยการตลาดที่เปลี่ยนไป, วารสารมหาจุฬานาครทรรศน์ ปีที่ 6 ฉบับที่ 1 (มกราคม – มีนาคม) , 2561.

ศิริพัฒน์ ยอดเพชร และวรรณลักษณ์ เมียนเกิด .“ การเข้าถึงสิทธิตามพระราชบัญญัติผู้สูงอายุ พ.ศ.2546 ของผู้สูงอายุ ”, วิทยานิพนธ์ ,สังคมสงเคราะห์ศาสตร์ , มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2551.

ศิริพัฒน์ ยอดเพชร. (2534). แนวทางการจัดบริการสวัสดิการสำหรับผู้สูงอายุ. กรุงเทพฯ.

นิยาม : สังคมผู้สูงอายุ , ค้นเมื่อ 10 กันยายน พ.ศ.2563 [Online] , Avaliable URL:

http://www.lib.ru.ac.th/journal/apr/apr13_op_def.html